

ДЕРЖАВНА ПІДТРИМКА ПІДПРИЄМНИЦТВА

***Савченко А.Ю., студент*,
Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка***

Протягом усього періоду існування України як самостійної держави безперервно ведуться дискусії щодо шляхів економічної перебудови в країні та заходів для вдосконалення механізмів функціонування соціально-економічного середовища та вирішити проблеми економічної та продовольчої безпеки держави. Висувається багато пропозицій ученими різних фахових напрямів, представниками певних наукових шкіл, ідеологами, політиками. Але провідне місце серед них займає проблема підприємництва як комплексу особливих функцій, спрямованих на забезпечення розвитку і вдосконалення господарського механізму, постійне оновлення економіки господарюючих суб'єктів, створення інноваційного поля діяльності. В цьому аспекті заслуговують на увагу дослідження та практичний досвід В.Василенка, який працював на Полтавщині. Саме йому належить розвиток професійної діяльності з використанням традицій і регіональних особливостей, які дали початок розвитку підприємництва в регіоні. Як підкреслює А. В. Бусигін, у реальному житті зустрічаються не тільки професійно зорієнтовані підприємці, тобто люди, які зробили усвідомлений вибір, але й ті, хто приймає подібне рішення вимушено. Усвідомлюючи ситуацію, в якій вони опинилися, вони шукають джерела індивідуального доходу або більших, ніж вони мають, індивідуальних доходів. До цього вони звертаються не тому, що це відповідає їхньому життєвому устрою, а тому що іншого рівноцінного джерела вони не бачать.

Необхідність звернення до підприємницької активності характеризує ще й тип економічної діяльності - вуличне підприємництво. Вуличне підприємництво, як правило, не передбачає попереднього отримання спеціальних знань, професійної підготовки. Людина, яка займається тою чи іншою формою вуличного підприємництва, робить спробу поєднувати свої можливості з потребами навколишнього середовища.

* Науковий керівник - Шушляпін С.В., к.т.н., доцент

До більш поширених типів вуличного підприємництва можна віднести такі:

— перепродаж – придбання товарів для його подальшого продажу за більш високою ціною за умов відсутності у підприємця стаціонарного торгового приміщення;

— виробництво кустарним способом товарів народного споживання і реалізація їх у місцях масового скупчення споживачів.

Немало українських учених розглядають підприємництво – як перш за все організацію економічної діяльності, а потім уже одержання прибутку. У ст.42 Господарського кодексу України підприємництво визначається як самостійна, ініціативна, систематична, на власний ризик господарська діяльність, що здійснюється суб'єктами господарювання (підприємцями) з метою досягнення економічних і соціальних результатів та одержання прибутку. Господарський кодекс України є нормативною базою для здійснення підприємницької діяльності. Саме він регламентує ступінь свободи підприємницької діяльності, її основні принципи, організаційні форми підприємництва, права найму працівників і соціальні гарантії щодо використання їх праці, загальні гарантії для підприємців, державну підтримку підприємства, відповідальність суб'єктів підприємництва, діяльність іноземних підприємців в Україні, припинення підприємницької діяльності.

Для підприємницької діяльності провідне значення має характеристика сучасного ринкового механізму, основними ознаками якого є:

- наявність необмеженої кількості товаровиробників;
- надання сервісних послуг;
- «човникова» діяльність, яка пов'язана з переміщенням товарів: купуючи їх в одному місці, „човник” продає їх в іншому.

Результати досліджень основних показників розвитку малого підприємництва свідчать про те, що за багатьма з них Україна набагато відстає від розвинутих країн.

Протягом останніх років зберігається тенденція нерівномірного розподілу суб'єктів малого підприємництва на території України, майже половина малих підприємств зосереджена в Києві, Донецькій, Львівській, Дніпропетровській та Харківській областях.

Кількість малих підприємств в Україні у регіональному розрізі за 2001 – 2011рр.

Адміністративно територіальна одиниця	2001 рік	2004 рік	2009 рік	2011 рік	2011р. у відсотках до 2001 р.
АР Крим	10984	12437	13909	14197	22,6
Вінницька	5303	6460	7277	7540	29,6
Волинська	3731	4148	4524	4739	21,2
Дніпропетровська	15331	17001	18566	18960	19,2
Донецька	24833	25354	26011	26020	4,5
Житомирська	5704	5848	5964	6019	5,2
Закарпатська	6396	6507	6574	7554	15,3
Запорізька	8687	9781	10730	10839	19,8
Івано-Франківська	6464	6737	7287	7259	10,9
Київська	6575	7738	8679	8994	26,8
Кіровоградська	5042	5071	5433	5450	7,4
Луганська	9347	9837	10167	10267	8,9
Львівська	13996	14759	15451	16191	13,5
Миколаївська	7216	7581	7663	7723	6,5
Одеська	10660	11735	13121	14126	24,5
Полтавська	6538	7055	7444	7559	13,5
Рівненська	3972	4233	4647	4743	16,2
Сумська	5319	5612	5761	5846	9,0
Тернопільська	3468	3645	4147	4292	19,1
Харківська	15127	16119	17002	18124	16,5
Херсонська	5818	6021	6131	6182	5,8
Хмельницька	4841	5178	5607	5833	17,0
Черкаська	5065	5353	5743	5851	13,4
Чернівецька	3569	3668	3737	3881	8,0
Чернігівська	3567	4325	4826	4961	28,0
м. Київ	33940	39448	43909	47711	28,8
м. Севастополь	2114	2140	2431	2537	16,6
УКРАЇНА	23360	25379	27274	28339	17,5

За офіційними даними, впродовж останніх років простежується тенденція збільшення кількості малих підприємств. Результати аналізу динаміки зростання малих підприємств в Україні за останні десять років свідчать про те, що їх чисельність у 2011 році порівняно з 2001 роком зростає більше ніж у 2,5 разу.

ПРОБЛЕМИ ПРОДОВОЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ НАСЕЛЕННЯ

***Сахно К.А., студентка*,
Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка***

Продовольча безпека кожної країни на всіх етапах розвитку суспільства завжди була і залишається найважливішою. Це проблема національного життєзабезпечення всіх верств населення держави. Без нормального і стабільного комплексу та повного забезпечення всіма необхідними для життя продуктами споживання жодне суспільство не буде існувати. Це теорема, що повинна визначати внутрішню і зовнішню політику держави, її економічну, фінансову, соціальну і науково - технічну стратегію [1]. Фундаментальною основою розв'язання національної продовольчої безпеки та продовольчої незалежності нашої держави має бути стабільний розвиток агропромислового комплексу і постійне нарощування виробництва сільськогосподарської продукції та продовольчих товарів. Проте, як відомо, за роки соціально - економічних перетворень і здійсненої ринкової трансформації виробництво сільськогосподарської продукції і продовольчих товарів з кожним роком зменшується, а продовольче забезпечення населення знизилося до критично небезпечної межі. У європейських країнах відбувається постійне нарощування виробництва сільськогосподарської продукції і продовольчих товарів, в той час, коли в Україні спостерігається тенденція спаду виробництва. Зменшення виробництва сільськогосподарської продукції, порушення економічних, технологічних зв'язків між промисловими і сільськогосподарськими підприємствами, деформація сировинних зон підприємств харчової і переробної промисловості, дезінтеграція і призупинення процесів вертикальної та горизонтальної інтеграції призвели до значного скорочення виробництва продуктів харчування

* Науковий керівник – Харчевнікова А. С., асистент